

ИЛЮСТРИРАНО ДЕТСКО ВЕСТНИЧЕ

Безплатно приложение на

„Домакия и майка“

Година VII

Брой 62

Уреждаат СТРИНА ЛИНА и
ЧИЧО БОЯНЪ

Одобрено от Министерството на на-
родното просвещение с окръжение
№ 3830 от 11. XII. 1935 година

ПИРАТСКАТА ДРУЖИНА

Разбира се, тази идея произхождаше пакъ отъ Ники. При кръщение-то си бѣ получилъ името Николай, но за по-удобно го наричаха Ники. Той бѣ чувалъ за нѣкакви банди и

дойде до заключението, че въ родния му градъ, който се намираше на тиха рѣчица, липсва именно такава пиратска банда. Въпросътъ кои ще бждатъ пиратитѣ, за него не бѣше много труденъ. На първо мѣсто той, после най-добритѣ му другари Пенчо, Славчо, Колю и Тошо. Разбира се, и тѣхнитѣ малки братлета: Бебо, Любо и Малчо, които винаги вървѣха подиръ братята си и отъ страхъ предъ тѣхъ вършеха всичко, каквото тѣ пожелаваха. Какво е потребно на пиратитѣ? „Смѣлостъ“, ще отговорите безсѣмнено. Но този отговоръ не е вѣренъ. Потребно имъ е преди всичко параходъ, пѣкъ после и нуждната вода, за да плува този параходъ. Нашата дружина не притежаваше ни едното, нито другото. Рѣчицата, за която ви споменахъ вече, бѣше тѣй плитка, че доста често се случваше дори съвсемъ да пресъхва. Малкото си количество вода, коато имаше, трѣбваше да влива въ канала, който пресичаше града и въ който се изтичаха мръситѣ и мазни води отъ фабрицитѣ на градчето. Но колкото и да бѣше каналътъ мръсенъ и каленъ, той задоволяваше нуждата на пиратската дружина. Тя го наричаше накъсо „Тихия океанъ“. Сега последната имъ грижа бѣше само параходътъ. Най-сетне, за какво Славчовиятъ чичо бѣше дърводѣлецъ? За да намѣри покой отъ настоятелнитѣ молби на племенника си, отъ нѣколко

дѣски той му построи съвсемъ примитивенъ параходъ, когото децата нарекоха „Морскиятъ вѣлкъ“. Простосмъртнитѣ, които го наблюдаваха отъ страни, мислѣха този параходъ за обикновенъ капакъ на сандѣкъ. „Морскиятъ вѣлкъ“ побираше само двама души пасажери. Но и отъ тия двама души единиятъ непременно падаше въ водата, ако параходътъ не се държеше въ равновесие. Това най-добре изпита Колю, който свърза въ най-близко приятелство коженитѣ си панталони съ ужасно мръсната вода на „Тихия

океанъ“. Панталонитѣ му още не бѣха изсъхнали, когато пиратската дружина вече бѣ престанала да съществуватъ. Но да ви опиша по-подробно Колювата несполука. Когато цамбурна въ водата, силно изкрещѣ. За мигъ Ники го загледа смаянъ, но, следъ като разбра положението, извика: „На помощъ, банда!“ Като чува тази команда, Славчо и Тошо се втурнаха отъ брѣга въ водата, за да спасяватъ давящия се, комуто водата едва стигаше до колѣнитѣ. Ники използва този моментъ, за да управлява за кратко време парахода, преследванъ отъ препълненитѣ съ завистъ погледи на съучастницитѣ си.

Мокритѣ панталони се сториха твърде неудобни на Колю и той си отиде вжщи. Забележката на малкия Любо — „Но пиратитѣ не плуватъ единично по морето“ — бѣ прекъсната отъ по-големия му братъ съ думитѣ: „Не се намѣсвай въ нашитѣ работи“. Въ сърдцата си, обаче, всички усѣщаха, че малкиятъ бѣше правъ. Затова всички се раз-

отидоха по домоветѣ си, като сложиха „Морскиятъ вѣлкъ“ на котва въ бараката. Но защо се наричаше Ники, ако не намѣри той нѣкакъвъ изходъ? На следния день Ники се появи на брѣга на Тихия океанъ, влачейки коритото, което бѣ задигналъ отъ майка си. Другарчетата го посрещнаха съ „ура“ и намѣриха идеята му за превъзходна.

Новиятъ параходъ, въ който се побираха трима души безъ да потъватъ, бѣ нареченъ „Чайка“ и за капитанъ единодушно бѣ избранъ Ники. Най-после играта можеше да започне. „Морскиятъ вѣлкъ“ бѣ преобразенъ на търговски корабъ, който, направляванъ отъ Тошо, се плзгаше спокойно по водата съ скъпата си стока. Изведнажъ се чу силно изсвирване и се появи пиратскиятъ корабъ, който безмилостно започна да преследва „Морскиятъ вѣлкъ“. На отсрещния брѣгъ стоеха нѣколко чужди момчета и завистли-

во наблюдаваха веселата игра. Но най-големото напрежение бѣ прекъснато отъ гнѣвенъ женски гласъ: „Ники, Ни-ки, какво си направилъ, коритото ми!“ Капитанътъ извърна глава въ посока на гласа, който приближаваше. Скоро се показа и фигурата на пълничка жена, чието лице въ момента изразяваше голѣмъ ядъ и заплаха. „Да ми паднешъ само вжщи, разбойнико!“, заканваше се тя.

Здрава плѣсница запали бузата му. Той се разплака и избѣга като остави Славчо самъ да помага при носенето на коритото. На следния день нѣмаше ни поменъ отъ пиратската дружина.